

affattadt på alexandriner, som emellertid mot slutet — liksom under inflytande af tankeströmmen — lämna plats för en friare rytm: korta, dityrambiska verser, som måla en framtidshägring i hoppets färg, på samma gång antydande Tegnér's frigörelse från den akademiska stilen. Från år 1814 intager Tegnér en mera fientlig ställning mot »Nya skolan», och i sin dikt öfver sin afidne broder 1815 samt i sin beundransvärdt sköna *Epilog vid magisterpromotionen 1820* utvecklar han — liksom ock i det märkliga talet vid jubelfesten 1817 — sin ståndpunkt i förhållande till tidens olika idéströmningar; särskildt kräfver han *klarhet* och uttalar med tydlig syftning på fosforisterna: »Det dunkelt sagda är det dunkelt tänkta», liksom han äfven bekämpar de återgångssträfvanden, för hvilka flera af nya skolans ledande män gjorde sig till förkämpar. Men han ställde sig tillika på afgjordt afstånd från den gamla akademiska skolan och dess bildningsideal. Hans diktning visar för öfrigt alltmera påverkan från romantiken.

Jämte ett antal praktfulla smärre poem, t. ex. »Elden», »Flyttfåglarna», »Nore» (1814), den flera gånger omarbetade upplysnings- och fördragsamhetsdikten »Fridsröster», »Det eviga», »Jätten», »Sången» — en dikt full af jublande hälsa — och andra, skänkte han nationen tre större dikter: *Nattvardsbarnen* (1820), en på hexameter skrifven religiös lärodikt med en idyllisk skildring af fridsstämningen vid den första nattvardsgången i en landtkyrka såsom ram (icke utan inflytande från Goethes »Hermann und Dorothea»); *Axel* (1822), ett episkt kväde, skildrande en ridderlig kärleks historia från »den gamla karolinska tiden» i stil med Byrons smärre berättelser; samt framför allt *Fritiofs saga*, det verk som betecknar höjdpunkten af Tegnér's skaldeverksamhet. Af denna romanscykel hade redan 1820 några sånger offentliggjorts i Iduna, och 1825 förelåg skaldedikten full-